

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.068/2024/7.
A felperes:	Felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	dr. Kiss D. Csaba egyéni ügyvéd (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	Készenléti Rendőrség (1101 Budapest, Kerepesi út 47-49.)
Az alperes képviselője:	dr. Ötvös Csaba jogi előadó
A per tárgya:	teljesítményértékeléssel, minősítéssel kapcsolatos közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (23. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 102.K.703.497/2022/22. számú ítélete

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 30.000 (harmincezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A per alapjául szolgáló tényállás

[1] Az ügy előzménye, hogy a Készenléti Rendőrség osztály1 (KR SZOVIG) állományában hivatásos szolgálati jogviszony keretében szolgálatot teljesítő felperes 2019. évi teljesítményértékelése és minősítése 77,54%-os lett. A felperes a szolgálati panaszának elutasítását (határozatszám1. számú határozat) követően teljesítményértékelésének és minősítésének eredményét keresettel támadta. A közigazgatási perben eljáró Fővárosi Törvényszék a 33.K.706.952/2020/18. számú ítéletével az alperes határozatát – az azt megelőző eljárásra és határozatra is kiterjedően – a 2019. évi teljesítményértékelés és minősítés vonatkozásában megsemmisítette, és az alperest új eljárásra kötelezte. Ítéletében megállapította, hogy a felperes 2019. évi egyéni teljesítményértékelésének az eredményei és minősítésének egyes megállapításai %-os értékeit az alperes tényekkel nem tudta alátámasztani. Az alperes által a 2017. évben bevezetett minőségi keretszámok rendszere (amelyben meghatározta, hogy teljesítményfokozatok közül a kivételes, a jó és a megfelelő teljesítmény fokozat hány beosztott vonatkozásában állapítható meg) nem felel meg a vonatkozó jogszabályoknak.

[2] A megismételt teljesítményértékelés során az alperes a felperes 2019. évi teljesítményértékelése és minősítése eredményét 78,34%-os „jó” mértékben állapította meg. A felperes egyéni teljesítményértékelése és minősítése megállapításai ellen szolgálati panaszt nyújtott be, amelyet az alperes vezetője a határozatszám2 számú határozatával megalapozatlanságra hivatkozással elutasított.

A felperes keresete és az alperes védirata

[3] A felperes a perben pontosított keresetében a 2019. évi teljesítményértékelése és minősítése megsemmisítését kérte. Előadta, hogy az egyéni teljesítményértékelése és minősítése nem felelt meg a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 111. § (1), (3) és (4) bekezdéseiben, a Hszt. 112. § (1) bekezdésében, a közszolgálati egyéni teljesítményértékelésről szóló 10/2013. (I. 21.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Kr.) 11. § (5) bekezdésében, 4. § a), f) és l) pontjaiban, 11. § (1) – (4) bekezdéseiben foglaltaknak. A perben kifejtette, hogy az egyes értékelési szempontok esetében teljesítménye „kivételes” volt.

[4] Az alperes védiratában elsődlegesen a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság a felperes megismételt 2019. évi teljesítményértékelését és minősítését megsemmisítette, és az alperest új eljárásra kötelezte. A Hszt. 111. § (1), (3), (4) és 112. § (1) bekezdései, a Kr. 1. § b) pontja, 5. § (1) bekezdése, 11. § (1)-(4) bekezdései, valamint a belügyminiszter irányítása alatt álló egyes fegyveres szervek hivatásos állományú tagjai teljesítményértékelésének ajánlott elemeiről, az ajánlott elemek alkalmazásához

kapcsolódó eljárási szabályokról, a minősítés rendjéről és a szervezeti teljesítmény értékelésről szóló 26/2013. (VI. 26.) BM rendelet (a továbbiakban: BM rendelet) alapján rögzítette a teljesítményértékelés, valamint a minősítés eredményéhez vezető munkáltatói feladatok egymásra épülő sorrendiségét. A Kr. 4. § a) és f) pontjai, 13. § (1) és 17. § (1) bekezdései, valamint a Hszt. 113. § (3) bekezdése alapján az értékelő vezetőnek mind a teljesítmény értékelés egyes értékeit, mind a minősítés egyes megállapításait az egyes értékeket alátámasztó tényekkel meg kell tudnia indokolni; a százalékos értékek alapját képező tényeket a munkáltatónak kell bizonyítania. A perbeli adok és tanúvallomások alapján megállapította, hogy az alperes a 2017. évben bevezetett egy olyan – Hszt., Kr. és BM rendelet szabályainak nem megfelelő – minőségi keretszámok rendszert, amelyben meghatározta, hogy a teljesítményfokozatok közül a „kivételes” teljesítményfokozat, illetve a „jó” teljesítményfokozat hány beosztott vonatkozásában állapítható meg. Ezért az értékelő vezető nem a valós teljesítménynek megfelelően értékelhetett. A Hszt. 4. § (1) bekezdése felhívásával utalt arra, hogy alperes által alkalmazott minősítési és teljesítményértékelési gyakorlat rendeltetésellenes joggyakorlást valósít meg; a kvótarendszer megfosztja az állományt attól, hogy az értékelésük objektíven, tényleges éves teljesítményük alapján kerülhessen megállapításra. Bizonyítottanak találta, hogy a felperes 2019. évi megismételt egyéni teljesítményértékelésének egyes megállapításait az alperes a perben a mérés alapját képező tényekkel nem tudta alátámasztani; ezen tényeket nem tudta megjelölni. A Hszt. 112.§ (1) bekezdése szerint a minősítés értékelési szintje pedig megegyezik az egyéni teljesítményértékelés szintjével. Ezért mindkét munkáltatói intézkedést megsemmisítette, mert az okozott jogsérelem a perben nem volt orvosolható, mivel a felperes 2019. évi teljesítményét nem ismeri, így a teljesítményértékelését és minősítését nem változtathatta meg. A megismételt eljárásra adott iránymutatásban előírta, hogy az alperesnek a felperes 2019. évi minősítését és teljesítményértékelését újból el kell végeznie, és a megismételt értékelésnél kifejezetten a jogszabályi előírások alapján, a kvótarendszertől függetlenül, a felperes tényleges teljesítménye és az értékelésből meghatározható mérlegelési szempontok alapján valós adatokra alapítottnak kell az értékelést elvégeznie.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[6] Az elsőfokú ítélettel szemben előterjesztett fellebbezésében az alperes elődelegesen annak megváltoztatásával a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 279. § (1) bekezdését, mivel ítéletének [64]-[65], [68] és [71] bekezdéseiben a minőségi keretszámok rendszere, valamint a felperes 2019. évi teljesítményértékelése és minősítése tényekkel alátámasztatlansága kapcsán alaptalan megállapításokat tett. Az elsőfokú ítélet ellentmondásos, az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat helytelenül, nem összességében, egyeseket kiemelten (tanú2 korábbi vezető tanúvallomása), másokat figyelmen kívül hagyva (tanú1 értékelő vezető tanúvallomása) értékelte, amely jogszabálysértések kihatottak az ügy érdemére. tanú1 kijelentette, hogy felperes megismételt teljesítményértékeléskor a „minőségi keretszámok” rendszerét az idő múlása okán már nem vette figyelembe. Nem értelmezhető az elsőfokú bíróságnak azon megállapítása, mely szerint *„bizonyítottanak látja, hogy a megismételt teljesítményértékelés elvégzésekor is a kvótarendszer miatt nem kaphatott magasabb értékelést felperes”* illetve, hogy *„az alperes által alkalmazott minősítési és teljesítmény értékelési gyakorlat rendeltetésellenes*

joggyakorlást valósít meg”. Álláspontja szerint a felperes teljesítményértékelését és azon alapuló minősítését az értékelő vezető a megismételt teljesítményértékelés során valós tények okszerű mérlegelésével állapította meg, melynek során a minőségi keretszámok rendszere nem került alkalmazásra. Felperes 2019. évre vonatkozó megismételt teljesítményértékelése a vonatkozó jogszabályi követelményeknek megfelel, valós, objektív tényeken alapul, és megfelelően tükrözi a felperes 2019. évben nyújtott teljesítményét.

[7] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Előadta, hogy az alperes a minőségi keretszámokat továbbra is alkalmazza. tanúl tanú azt nyilatkozta, hogy a perbeli év lezárása miatt nem vette figyelembe a minőségi keretszámokat, azon három évvel később már nyilvánvalóan nem is tudott változtatni.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[8] A fellebbezés – az alábbiak szerint – megalapozatlan.

[9] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése szerint a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatkor az ítéltábla figyelembe vette, hogy az alperes az elsőfokú ítéletet eljárási okból, a bizonyítékok jogszabálysértő értékelésére hivatkozással támadta, azzal szemben anyagi jogi kifogást nem emelt. Ekként a fellebbezés keretei között eljárva a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket megfelelően alkalmazta. Ítéletének indokolásában döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság – az indokolás kiegészítésével – az alábbiak szerint értett egyet.

[10] Az elsőfokú bíróság a Kr. 11. § (1)-(3) bekezdései alapján helyesen rögzítette, hogy az értékelt személy teljesítményét 0-100%-ig terjedő, öt teljesítményfokozatra bontott mérőskálán kell mérni, illetve értékelni. Az egyéni teljesítménykövetelményekhez, munkamagatartás értékelési tényezőkhöz, kompetenciákhoz, többlet feladatokhoz (értékelési szempontok) rendelt százalékos értékhez adott teljesítményfokozat tartozik, és az egyes értékelési szempontokhoz rendelt százalékos értékek együttes számtani átlaga adja a teljesítményszintet, ami az egyéni teljesítményértékelés eredménye. A Hszt. 112. § (1) bekezdése értelmében pedig a minősítés az egyéni teljesítményértékelés szöveges indokolással kiegészítve; a minősítés értékelési szintje megegyezik az egyéni teljesítményértékelés szintjével. A Hszt. 112. § (1) bekezdését értelmezve a következetes ítélkezési gyakorlat már kimunkálta, hogy az értékelő vezetőnek nem kell az értékelés, illetve megállapítás alapját képező valamennyi tényről rögzítenie a teljesítményértékelésben és a minősítésben, elegendő, ha a munkáltató a perben tudja tényekkel bizonyítani megállapítását, illetve értékelését [Kúria Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett Kfv.VII.38.139/2019/7. számú végzése].

[11] A fentiek alapján a közigazgatási perben az egyéni teljesítménykövetelmények, továbbá kompetencia alapú munkamagatartás tényezői kapcsán megállapított egyes értékeket kellett a Hszt. 111. § (1) és 112. § (1) bekezdései alapján az egyéni teljesítményértékelés, valamint a minősítés elvégzésére köteles alperesnek alátámasztania [Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 265. § (1) bekezdése első fordulata]. Így az elsőfokú bíróság jogszerűen osztotta ki az egyéniesített bizonyítási terhet (14. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv), miszerint a „teljesítményértékelés kapcsán a felperesnek kell megjelölnie, hogy mely tényállásokat vitatja a teljesítményértékelésben, melyeket tartja hibásnak, valótlanak, és ezt követően az alperesnek kell bizonyítania azt, hogy az egyes pontokba foglaltak megfelelnek a valóságnak, azok a világosság és okszerűség követelményének megfelelnek”. A felperes részletesen előadta, hogy az alperes mely ténymegállapításaival nem ért egyet (14. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv).

[12] Az alperes az egyéni teljesítménykövetelmények, továbbá kompetencia alapú munkamagatartás tényezői kapcsán megállapított egyes értékek alátámasztására tanúbizonyítást indítványozott. Az alperes indítványára meghallgatott tanúk ezen értékek, illetve az alperes által megállapított releváns tények alátámasztására előadni semmit nem tudtak (18. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv). Az értékelő vezető, tanú1 a felperes tárgyidőszaki tevékenységét nem ismerte, közvetlen tapasztalata a felperes munkavégzésével kapcsolatosan minimális volt. Kifejtette, hogy az egyéni teljesítményértékelés 72%-os eredményére „konkrét indokom nincsen”, majd a vitatott tények kapcsán konkrét indokot nem tudott mondani, tényekről konkrétan nem tudott nyilatkozni, ezekre már nem emlékezett. tanú2sal, a felperes korábbi vezetőjével történő konzultációra hivatkozott. tanú2 korábbi vezető előadta, hogy a felperes vonatkozásban apróbb hibákra sem emlékszik, maximálisan meg volt elégedve a munkájával; a felperes korábbi értékelése során a „kivételes” értékelések megadásában korlátozva volt. A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy az elsőfokú bíróság által ezzel összefüggésben megállapított tényállással szemben az alperes fellebbezésében eltérő tényadatokra, bizonyítékokra nem mutatott rá, kizárólag az e körben értékelhető tényeket nem tartalmazó tanúvallomásokra hivatkozott.

[13] Mindezek szerint az alperes alaptalanul állította fellebbezésében, hogy a felperes 2019. évi egyéni teljesítményértékelését és minősítését valós tények okszerű mérlegelésével állapította meg. A per eldöntése szempontjából releváns tények tekintetében az alperes bizonyítása eredménytelen volt, így a Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 265. § (1) bekezdése alapján viseli a bizonyítás sikertelenségének következményeit. A fellebbezési állítással szemben az elsőfokú bíróság – a Kp. 78. § (2), valamint a Pp. 279. § (1) bekezdéseiben írtaknak megfelelően – a perben jelentős tényeket és bizonyítékokat a felek tényállításainak és perben tanúsított magatartásának, valamint a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak és egyéb peradatoknak az egybevetésével, egyenként és összességében okszerűen értékelte. Ezért a Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdésében foglaltak megsértése nem állapítható meg.

[14] Az alperes tévesen tulajdonított perdöntő jelentőséget a minőségi keretszámok figyelembevétele bizonyítottságának. tanú2 tanú előadásából kivehető, hogy a minőségi keretszámok a megismételt 2019. évi teljesítményértékelés időpontjában, a 2022. évben is keretek közé szorították az értékelőt, míg tanú1 értékelő vezető a minőségi keretszámok rendszerének meglétéről ellentmondásosan nyilatkozott. Elmondása szerint a minőségi keretszámokat nem vette figyelembe, majd később előadta, hogy általánosságban még alkalmazásban voltak, de a megismételt értékeléskor nem alkalmazták (18. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 3-4. oldalai). Összességében a másodfokú bíróság minőségi keretszámok alperes által történő figyelembevételét nem találta bizonyítottnak, mert az értékelést ténylegesen elvégző személy ebbéli kötöttségét nem állította. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet [64]-[65] és [68] bekezdéseiből a minőségi keretszámokra vonatkozó megállapításokat mellőzi. Az elsőfokú bíróság által az ítéletének [74] bekezdésében adott iránymutatás, miszerint az alperesnek a megismételt értékelés során „a kvótarendszertől függetlenül” kell eljárnia, jogszerűségét az alperes sem vitatta, azt a másodfokú bíróság nem érinti. Azonban az elsőfokú ítélet ezzel összefüggő megállapításai a per érdemi eldöntését nem befolyásolták. Nem annak van jelentősége, hogy a megismételt egyéni teljesítményértékelés, minősítés során a minőségi keretszámok rendszere kötötte-e az alperes részéről eljáró értékelő vezetőt, hanem annak, hogy az alperes az egyéni teljesítménykövetelmények, továbbá kompetencia alapú munkamagatartás tényezői kapcsán tett %-os megállapításait igazolt tényekkel nem tudta alátámasztani.

[15] A másodfokú bíróság megjegyzi, hogy az alperes már két közigazgatási perben sem tudta a felperes 2019. évi egyéni teljesítményértékelése, minősítése „jó” mértékét alátámasztani. Ezért az elsőfokú ítéleti iránymutatásra figyelemmel, ha a felperes újabb megismételt értékelésének jogszerűsége is közigazgatási per tárgya lesz, és az alperes esetleges „jó” értékelése megállapításait ismét nem tudja tényekkel alátámasztani, megfontolandó – a felperes „kivételes” értékelési állítása tekintetében a Pp. 265. § (2) bekezdés b) pontjában foglaltak valószínűsítése és az alperesi bizonyítás e körben fennálló sikertelensége esetén – a Kp. 90. § (2) bekezdése alkalmazásával a felperes 2019. évi egyéni teljesítményértékelésének és minősítésének bíróság által történő megállapítása.

[16] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[17] A pervesztes alperes a Kp. 35. §-a alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (1), (3) és (5) bekezdései alapján köteles a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére, amelynek összegét – az IM rendeletre utalással történő felszámításra, a fellebbezési ellenkérelem és felperesi beadvány elkészítésnek munkaidőjére, valamint az ügy tárgyaláson kívüli elbírálására figyelemmel – a másodfokú bíróság a rendelkező részben foglaltak szerint a közreműködő jogi képviselő által kifejtett munkával arányosan állapította meg.

[18] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért az Itv. 45/A. § (4) bekezdése szerinti (10.000 forint összegű) fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[19] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[20] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. december 4.

dr. Szőke Mária s. k.	dr. Bendli Attila József s. k.	dr. Bíró Péter s. k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró